

Hoofdstuk 28

Lieve kleinkinderen,

Hoe vaak gebeuren er niet dingen, die je totaal niet begrijpt. Waarom gebeurt er vandaag dit en waarom is gisteren dat gebeurd?

Het zijn allemaal waaromvragen, waar je nooit een antwoord op krijgt.

Ook in het verhaal uit de bijbel, dat nu aan de beurt is, begrijp je niet waarom alles op deze nare manier moest gebeuren.

Waarom gaat het de goeden slecht en gaat het met de slechteriken heel goed?

Ook de koningin die in dit verhaal een belangrijke rol speelt, wat een in- en ingemeen mens was dat toch! Wat een grote egoïst. En toch mocht zij haar gang gaan... Ik begrijp dat niet. Jullie wel?

Hoofdstuk 28 - De dood van Johannes de Doper - Mattheüs 14 : 1 – 13

Toen Jozef en Maria met het kleine jongetje Jezus terugkwamen uit Egypte, durfden ze niet in Judea te blijven, omdat ze bang waren voor koning Archelaús, die zijn wrede vader Herodes, de kindermoordenaar van Bethlehem, als koning opgevolgd was. Om die reden gingen ze terug naar Nazareth, naar de provincie waar zijn broer Herodes Antipas koning was.

Nu, zo'n dertig jaar later, was diezelfde koning Herodes Antipas nog altijd koning van Galilea en Péréa. Deze koning Antipas kende Jezus niet, maar Johannes de Doper kende hij des te beter. Meer dan één keer had hij Johannes de Doper aan de oevers van de rivier de Jordaan horen spreken. En hij had hem ook een paar keer uitgenodigd in zijn paleis voor een persoonlijk gesprek. Het klinkt misschien gek, maar deze koning Herodes Antipas had een zwak voor Johannes de Doper die hem als enige de waarheid durfde zeggen, ja recht in zijn gezicht. Het was namelijk zo dat koning Herodes Antipas zijn eigen vrouw weggestuurd had en nu samenleefde met de vrouw van zijn broer. Met zijn schoonzus Herodias. Ja, en dat was een vrouw om U tegen te zeggen. Vele malen beter dan zijn eigen vrouw. Herodias vond het wel leuk (zacht uitgedrukt) om nu als koningin de baas te spelen in het paleis van koning Herodes Antipas. Dit plekje, dat zij ten koste van haar schoonzus veroverd had wilde zij ten koste van alles voor altijd behouden.

En dat was nu juist het probleem: die Johannes de Doper vond het niet goed dat zij met haar zwager als man en vrouw leefde. Daar was maar één oplossing voor: *die profeet Johannes moest dood.*

Maar volgens de koning kon dat niet. Wel zat hij een beetje in zijn maag met deze wens van zijn vrouw. Aan de ene kant wilde hij ook in dezen zijn vrouw wel ter wille te zijn, maar aan de andere kant? Wie een heilige Godsmann om het

leven brengt, weet niet wat hem boven het hoofd hangt. Stel dat de goden wraak gaan nemen...

Om zijn vrouw (schoonzus) Herodias een beetje tegemoet te komen stuurde hij zijn soldaten naar Johannes de Doper. Hij liet hem gevangen nemen en hem in de kerker onder zijn paleis opsluiten. Zijn nieuwe vrouw Herodias zou nu wel tevreden zijn, dacht koning Antipas. Johannes kon nu niet meer in het openbaar iets negatiefs over hem en Herodias zeggen en zelf zou hij zo nu en dan toch nog met Johannes kunnen praten.

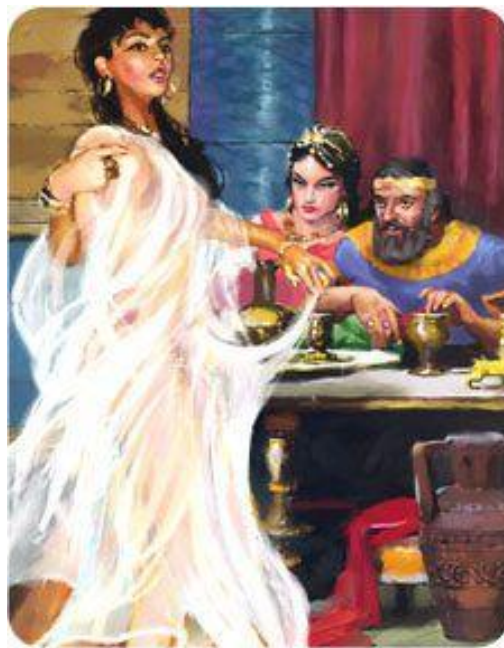
En zo kwam het dat Johannes de Doper niet meer doopte bij de rivier de Jordaan. Daar, waar zo lang zijn machtige stem weerklonken had, was nu een stilte gevallen. Geen grote groepen mensen gingen meer naar de Jordaan om Johannes te horen spreken over het Koninkrijk van God dat komende was. Het gewone volk, dat zo gauw vergeet, dacht al bijna niet meer aan Johannes de Doper. Slechts een paar van zijn leerlingen bleven hem trouw en zochten hem soms op in zijn gevangenis. Koning Herodes had daar geen bezwaar tegen. Het waren ook deze leerlingen van Johannes die bij Jezus waren gekomen met de vraag of Jezus wel de beloofde Messias was. Johannes zal blij geweest zijn met het antwoord van Jezus. Ja, volgens de Wet en de Profeten was Jezus de beloofde Messias. Dat geloofde Johannes nu ook. En na deze woorden van Jezus van troost en bemoediging kwam al heel snel de dag van Johannes zijn dood...

Nee, koningin Herodias was niet tevreden met de situatie zoals die nu was. Johannes was wel de mond gesnoerd, maar zolang als deze onheilsprofeet leefde, was zij niet zeker van haar plekje in het paleis. Ook al omdat koning Antipas soms stiekem (nee, zij mocht het niet weten) Johannes uit de kerker liet halen om met hem te praten. Haar man zou in staat zijn om Johannes op zekere dag vrij te laten. Nee, die Godsman moest dood, op wat voor manier dan ook. Samen met haar dochter Salomé maakte ze een plan om dit uit te voeren. Ook voor haar dochter was het beter dat Johannes dood was. Stel dat koning Antipas ook haar zou wegsturen, net zoals hij met zijn eerste vrouw gedaan, dan was er ook voor haar dochter geen plek meer in het paleis van koning Herodes Antipas. En Salomé? Ja, zij was het eens met haar moeder en wilde haar wel helpen. Zij kwam niet voor niets uit het geslacht van de Herodessen!

Op een keer werd er een groot feest in het paleis gehouden. Het was de verjaardag van koning Herodes Antipas. Alle hoge ambtenaren, alle belangrijke mensen in het rijk waren gekomen om de koning geluk te wensen. Het werd een prachtig feest! Ja, bij zulke gelegenheden was de koning erg royaal. Op niets werd bezuinigd. Heerlijke wijnen uit verre landen werden gedronken en tijdens de feestmaaltijd werden de lekkerste gerechten opgediend.

Maar het hoogtepunt van het feest moest nog komen: wanneer iedereen genoeg gegeten en gedronken had, dan zouden de beide deuren van de feestzaal opengaan en een hele lange rij danseressen zouden dan binnenkomen om de mannen met hun mooie jonge en lenige lichamen te vermaken met hun danskunst. Zo deden de rijke Romeinen dat tijdens hun feesten en zo zou het bij koning Herodes Antipas ook gaan. Hij wilde niet voor de Romeinen onderdoen! Maar toen het eten op was en de bedienden de tafels afruimden kwamen er geen dansende slavinnen naar binnen.

Op het ritme van de muziek huppelde slechts één jong meisje de feestzaal binnen. Het was Salomé, de dochter van koningin Herodias! Verschrikt hielden al die mannen hun adem in. Het werd stil. Alleen de zachte muziek hoorde men nog op de achtergrond.

Met grote verbaasde ogen keken de mannen naar dit nog vrij jonge meisje. Zoiets als dit was nog nooit eerder vertoond aan het hof van de koning. Een koningsdochter die danste op een mannenfeest! Dansen op een mannenfeest deden alleen slavinnen. Een fatsoenlijke vrouw zou dat nooit doen. Er waren gasten aanwezig die dit niet konden waarderen, maar niet één durfde er iets van te zeggen.

Het was Salomé die al dansend de feestzaal was binnengekomen. Salomé, de dochter van koningin Herodias en voor deze vrouw moest men oppassen met wat je zei. Dat had Johannes de Doper wel ondervonden. Die zat niet voor niets onder in het paleis gevangen in een koude kerker. Nee, ze zouden het wel laten om iets te zeggen over dit schandelijk toneel en straks wanneer het dansen was afgelopen zouden ook zij heel hard in hun handen klappen...

Wanneer je trouwens naar dit dansen van Salomé keek dan zou je bijna vergeten dat hier een koningsdochter zichzelf te schande maakte. Zo jong was ze nog, zo mooi en zo lenig danste ze. Al opzwepender ging de muziek en al sneller gingen haar voeten. Steeds vlugger zwaaiden haar blote armen. Salomé, ze danste en danste tot ze bijna niet meer kon.

Plotseling zweeg de muziek. Salomé stond stil, vlak voor de koning. Ze boog diep.

En koning Herodes Antipas? Nadat het oorverdovende applaus wegebde ging hij staan en luid en heel duidelijk, zodat iedereen in de feestzaal het kon horen sprak hij de volgende woorden: ‘Salomé, dochter van mijn vrouw Herodias, nog nooit in mijn hele leven heb ik zulk mooi dansen gezien, zoals jij nu gedaan hebt. En daarom zal ik je een beloning geven, zoals ik nog nooit eerder aan een danseres gegeven heb. Meisje, zeg mij wat je maar wilt hebben. Bij alle goden van Rome, ik zweer je, alles wat je vraagt, zal ik je geven. Ook al zou het de helft van mijn koninkrijk zijn.

Het meisje Salomé keek de koning aan. Haar zwarte ogen blonken en haar mond trilde. Ze wist al lang wat ze ging vragen. Dat had haar moeder haar goed ingeprent. Maar dat mocht de koning nu nog niet weten.

‘Ik weet niet wat ik nu zo vlug kan vragen,’ zei ze heel zedig, ‘maar ik zal het mijn moeder wel even vragen en dan kom ik terug.’

En lichtvoetig huppelde ze naar de grote deuren...

Toen ze terugkwam danste ze niet meer. Vastberaden liep ze op de koning toe, haar hoofd omhoog en de mond stijf gesloten. Nu leek ze niet meer het jonge meisje dat zo onbevangen danste. Nee, nu was ze een jonge vrouw die wist wat ze wilde.

Herodes glimlachte. ‘Zeg het maar Salomé.’

Alle mannen in de feestzaal keken naar de koning. Wat zou Salomé vragen? Zilver, goud of een duur parelsnoer?

Toen zei ze luid en rustig: ‘Geef mij nu direct op een bord het hoofd van Johannes de Doper!’

Haar stem trilde niet. Ze had niet eens een kleur.

Koning Herodes Antipas huiverde in zijn mooie koningsmantel. Hij was in zijn familie wel wat gewend. Maar dit had hij niet voorzien! En dat dit meisje dit zo kon zeggen, zij was nog bijna een kind. Hoe lang was het geleden dat zij nog met haar poppen speelde?

En bitter dacht hij: ‘Dit heeft ze niet van zichzelf. Nee, dit heeft haar moeder haar ingefluisterd. Nu krijgt Herodias toch nog haar zin, zoals ze altijd haar zin krijgt als zij haar zinnen op iets heeft gezet. Hij koning Herodes Antipas kon niet tegen op. Maar hij kon haar niet missen... Anders had hij haar vandaag nog samen met haar dochter zijn paleis uitgejaagd.

Het speet hem om de profeet en wie weet wat voor gevolgen dit zou hebben!

Maar hij had het beloofd. Hij kon niet meer terug. Nee, wat zouden zijn gasten wel niet zeggen als het niet deed?

‘Met een dure eed beloofde hij het haar en nu doet hij het niet!’ Dat kon niet. Een koning mag geen eed breken waar iedereen getuige van is geweest. Het was gemeen en het speet hem voor die Godsmann!

Hij wenkte een soldaat: ‘Ga heen,’ zei hij hees, ‘en doe wat het meisje gezegd heeft.’

De soldaat, stram in de houding, salueerde. Daarna ging hij met grote stappen de feestzaal uit. Het hoefde niet eens lang te duren. De gevangenis was dichtbij, ook onder het dak van het paleis. En deze soldaat had dit werk wel eerder gedaan.

Zonder een spier in zijn gezicht te vertrekken bracht hij even later het dode hoofd van Johannes de Doper op een bord naar binnen.

Maar koning Herodes Antipas zijn handen trilden toen hij het gevraagde dode hoofd aan Salomé gaf. Die avond smaakte de wijn hem niet meer ...

‘Geef mij nu direct op een bord het hoofd van Johannes de Doper!’

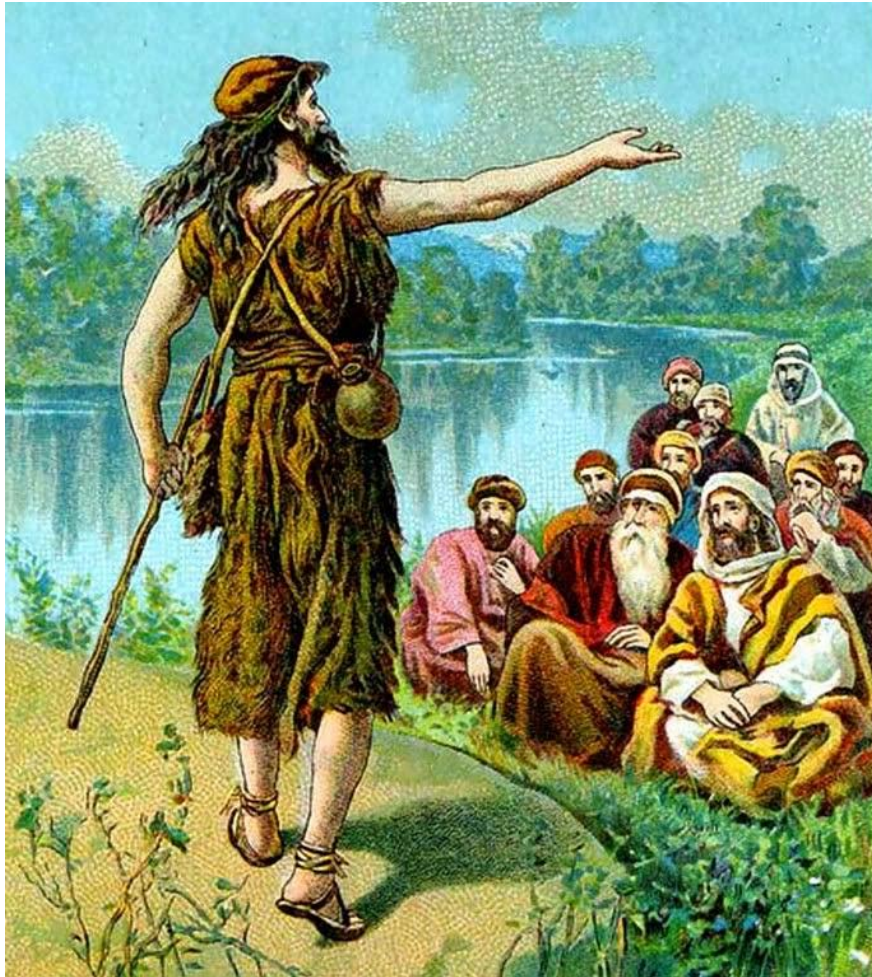
De volgende dag kwamen de leerlingen van Johannes de Doper en begroeven hem. Daarna gingen ze naar Galilea om het aan Jezus te vertellen.

Niet lang na de dood van Johannes de Doper hoorde koning Herodes Antipas van Jezus. Al weer een profeet in zijn rechtsgebied. Maar hij ging hem niet opzoeken zoals hij in het verleden wel gedaan had door naar Johannes de Doper te gaan. Nee, profeten brachten onheil!

Toen zijn dienaren hem vertelden dat deze profeet Jezus grote wonderen deed en zelfs doden opwekte, sloeg de schrik hem om het hart.

Deze nieuwe profeet Jezus was natuurlijk Johannes de Doper die opgestaan was uit de dood. Hoe zou het nu met hem zelf komen? Zou deze nieuwe profeet

wraak op hem nemen? Eigenlijk wilde hij wel eens stiekem met deze nieuwe profeet praten, maar dat durfde hij weer niet.
En Jezus, die wel wist wat koning Antipas graag zou willen, zocht hem niet op. Nee, een koning die zijn heraut vermoord had, daar had Jezus geen boodschap aan.
Pas op de laatste dag dat Jezus hier op aarde was zouden deze koning Herodes Antipas en Koning Jezus elkaar ontmoeten. Maar zo ver was het nu nog niet.

Johannes de Doper, de heraut van Jezus.